

det andet, siger jeg, at den sidste Mand er den klogeste, han har forstaaet at opdrætte paa en fornuftig Maade, selv om han maa sælge sit Dyr billigere, og det er denne Anskuelse; jeg tog til Orde for i Fjor og vil slaa til Lyd for i Aar. Det er ikke nok, at vi faa smukke og tilsyneladende gode Dyr frem, vi skulle med det samme overveje, hvordan vi faa dem frem. Den ærede Ordfører har ogsaa talt om, at vi have faaet Drivhusplanter frem, og dem have vi alt for mange af. Men jeg tror ikke, at Flertallets Standpunkt befrier os fra dem.

Det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 4de Valgkreds (Doose) talte for et Øjeblik siden om, at Jyderne opfostrede deres Heste med Mælk, Sukker, Æg og flere lignende gode Sager. Og der er virkelig nogle jydsk Heste, der opfostrés paa den Maade, og det har svaret Regning for enkelte Opdrættere, thi det er soleklart, at naar et Individ, enten det nu er en Hingst eller en Tyr, kan sælges for en hel Del tusinde Kroner, kan det betale temmelig meget Mælk og Sukker. Og Metoden vil kunne betale sig, selv om enkelte Individuer slaa fejl og kun kunne sælges til mindre Pris. Men alle vide, hvilket sørgeligt Resultat dette Opdræt med Mælk og Sukker giver. Dyrene faa ingen Modstandsevne, sely om de allerfleste maaske faa en nogenlunde god Udvikling. Det er en Opdrætningsmetode, som jeg ønsker, at Jyderne maa komme fuldstændig bort fra. Men naar det ærede Medlem tror, at de sjællandske Opdrætningsmetoder ere bedre, og at Dyrene herken faa Mælk eller Sukker, svæver han i en fuldstændig Misforstaaelse angaaende sine egne Landsmænd. Jeg er lige saa gammel Sjællander som Jyde. Jeg har været over 25 Aar paa hvert Sted og kender derfor noget til Forholdene. Da jeg for 25 Aar siden boede paa Sjælland, vare Sjællænderne uhyre godt hjemme i at opfostre deres Tillægsdyr med Mælk og maaske ogsaa med Sukker. Det er jo derfor muligt, at det er Sjællænderne, der have lært Jyderne denne Opfostringsmetode, som efter min Mening paa Jydsk sagt er fuldstændig skidt (Afbrydelse). Et Medlem siger, at Sjællænderne senere kunne have forladt den, og jeg har ganske vist ikke sikre Beviser for, at den nu bruges noget Sted paa Sjælland, men jeg kan paavise bestemte Steder, hvor man brugte den for 25 Aar siden, og nævne Navne paa saadanne, som brugte den og tjente mange Penge ved den. Men det ærede

Medlem vil nok indrømme, at dersom alle brugte den, blev Facitet ikke godt.

Paa den anden Side vil jeg sige, at det vil blive vanskeligt ovre i Jylland at finde Hingste, som have naaet deres 10 Aar uden nogen Sinde at have været i Sele, men det vil ikke være vanskeligt at finde slikt her paa Sjælland. Her kan man godt finde Hingste, som aldrig i mindste Maade ere blevne udviklede til noget som helst Brug. Det er ikke længe siden, jeg saa en Hingst paa 11 Aar, og jeg spurgte Ejeren, hvad den bestilte. „Den bestiller aldrig noget, og der har aldrig nogen Sinde været en Sele paa ham“, svarede han. I Jylland blive Dyrene dog nogenlunde udviklede til at arbejde, selv om det mange Gange kun er lidt. (Afbrydelse). Naa, ja, lad mig da sige, at der er Hingste her paa Sjælland, der aldrig ere blevne udviklede til nogen Trækbrug. Vi maa komme bort fra disse naturlige Opfostringsanstalter, der kunne være lønnende for de enkelte Opdrættere, der have faaet Prædikament paa at have de allerbedste Stammer, idet de kunne sælge til alt for høje Priser. Men for det store, brede Lag i Befolkningen ville de ikke lønne sig. Naar jeg derfor ikke er med til de saakaldte Hesteparagraffer, er det, fordi jeg ikke tror hverken paa den ærede Ordførers eller det ærede Medlem for Nyborgs Forsikring i Forgaars. Gjorde jeg det, stemte jeg ogsaa for Paragrafferne for derved maaske at faa lidt Vejledning med Hensyn til den fornuftige Opdrætning. Men jeg har en Anelse om, at det ikke vil blive nogen meget naturlig Opdrætning, disse Hopper eller Hingste faa, thi hvis de faa det, ville de ikke kunne staa sig i Konkurrencen med dem, der opdrættes paa den anden Maade. Paa saadanne Steder maa de jo opdrættes saaledes, at de kunne tage Tøten. Vi høre f. Eks. paa Dyrskuerne stadig Klage over Overfodring. Dyrene skulle fodres naturligt, for at de kunne faa Modstandsevne. Det er imidlertid kun i Teorien. Alle fornuftige Udstillere vide godt, at hvad der ikke er overfedet, faar ikke Præmie. Jeg kan huske, at jeg en Gang talte med en Mand, som havde en Præmietyr, der var et rigtigt godt Eksemplar og godt i Stand. Det var et Par Maaneder før Dyrskuet. Jeg sagde da til Manden: „Nu kan denne Tyr da nok nøjes med det Huld, den har, til Dyrskuet“. „Nej paa ingen Maade, fra nu af er jeg nødt til at give den en hel Mængde Kraftfoder. Hvis den ikke faar det, vil den falde igennem til Dyrskuet“. „Men du ved